

Anh Hùng Sư Đoàn 5

19 Tháng Tám 2013

Phạm Gia Đại

(Lời Tác Giả: Nhân dịp kỷ niệm 35 năm mất miền Nam vào tay Cộng Sản, "Anh hùng Sư Đoàn 5" là một bút ký nêu lên tinh thần anh dũng, hào hùng, can trường, bất khuất, và hy sinh vô bờ bến của người chiến sỹ Quốc Gia nói riêng và của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa nói chung. Tác phẩm này cũng như một nén hương kính dâng lên tất cả những anh hùng tử sỹ quân dân cán chính Việt Nam Cộng Hòa.)

Năm một chín sáu ba là một năm xáo trộn về chính trị, tại Mỹ thì Tổng Thống John. F. Kennedy bị ám sát, tại miền Nam thì phong trào chống lại chế độ "gia đình trị" của Tổng Thống Ngô Đình Diệm lên đến cao điểm đưa đến sự thảm sát hai ông Diệm và Nhu.

Nguồn dư luận lúc đó cho rằng người Mỹ muốn đem quân vào Miền Nam nhưng hai ông Diệm Nhu đã không tán đồng nên đã bị dẹp qua một bên giống như họ dẹp TT Kennedy bên kia trời Âu vậy.

Có một điều mà chúng ta phải thừa nhận rằng dưới chế độ của TT Ngô Đình Diệm, dù là mới phôi thai, nhưng từ năm một chín năm tư thì người Quốc Gia đã tập trung lại được trong miền Nam để thành lập một tiền đồn chống Cộng vững vàng cho vùng Đông Nam Châu Á và chính vì cái vị thế chiến lược đó của miền Nam mà người Mỹ đã nhảy vào giúp chúng ta xây dựng cái tiền đồn chống Cộng này.

Từ đó lá cờ vàng ba sọc đỏ của Việt Nam Cộng Hòa bắt đầu tung bay ngạo nghễ khắp miền Nam và trên thế giới.

Miền Nam, đất lành chim đậu, với thiên thời địa lợi và nhân hòa, đã là nơi khai sinh ra vùng trời Tự Do cho người Việt Quốc Gia, sau khi Hiệp Định Geneve chia đôi hai miền Nam Bắc qua con sông Bến Hải. Những bài hát những câu hò ca ngợi Tự Do và Tình Yêu quê hương thừa đó như Nắng Đẹp Miền Nam, Trăng Thanh Bình, Giã Gạo Đêm Trăng, Chuyến Đò Vĩ Tuyến, "Nhà Bè nước chảy chia hai, ai về Gia Định Đồng Nai thì về", "Ai vô Nam, ngớ ngẩn vì muôn câu hò..." v.v., đã nói lên niềm khát vọng cho hòa bình và xây dựng đất nước của người dân Việt sau bao nhiêu năm dài chinh chiến.

Nhưng không ai ngờ rằng một cuộc chiến thảm khốc nhất đang được khối Cộng sản Nga - Tàu giao cho Cộng Sản Việt Nam vụt đổ ập xuống quê hương miền Nam.

Những tin tức hàng ngày về Việt Cộng (VC) và quân Bắc Việt (BV) đốt làng phá xóm, giạt cầu đập mìn trên lộ, giết hại dân lành làm cho người dân bắt đầu cảm nhận được cường độ của chiến tranh đang gia tăng nhất là tại vùng nông thôn.

Lúc đó cả ba anh trai của tôi đều đang trong quân trường, anh cả khóa 20 Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt, anh hai trong Quân Y, anh ba đang thụ huấn khóa 13 Sĩ Quan Hải Quân Nha Trang. Tôi thì đang theo học Tú Tài I trường trung học Chu Văn An, Sài Gòn.

Cô ruột tôi , nhà chỉ cách nhà Mẹ tôi một con hẻm đường Trương Minh Giảng, còn đông con hơn nữa và bảy cậu em họ của tôi đều lần lượt giã từ bút nghiên để theo nghiệp đao cung khi quốc gia nguy biến. Chỉ trừ cậu út là được miễn thi hành nghĩa vụ quân dịch.

Khi còn nhỏ tại đường Cầu Đất, Hải Phòng, anh Quang lớn của tôi đã tỏ ra có năng khiếu về quân sự. Khi ông Nội đúc cho những thằng lính và xe jeep bằng chì thì anh đã bày chúng ra làm quân hai bên đánh nhau; có lẽ đó cũng là điềm báo trước là anh sẽ chọn binh nghiệp sau này. Hai năm sau, anh ra trường Võ Bị Đà Lạt với cấp bậc Thiếu Úy hiện dịch và được chuyển về Sư Đoàn 5 Bộ Binh (BB) tại Lai Khê, Bình Dương. Chưa đầy hai năm sau anh được thăng chức Trung Úy và với những chiến tích nổi bật, anh được đề cử làm đại đội trưởng đại đội trinh sát của trung đoàn 7. Anh bắt đầu áp dụng các lý thuyết học trong quân trường với kinh nghiệm thực tế để rèn luyện những sĩ quan và binh sĩ của đại đội trở thành những chiến sĩ gan dạ và am hiểu trận địa, và đại đội đã thắng trận liên tục đem về vinh dự cho cả Sư Đoàn. Trong trận Ấp Ba, một tiểu đoàn của trung đoàn 7, Sư đoàn 5 BB trong khi xung phong vào Ấp đã bị thiệt hại và phải rút lui ra để tải thương binh về hậu cứ vì lợi thế nghiêng về phía địch.

Bộ tham mưu trung đoàn bèn quyết định đưa đứa con cưng của mình vào trận và đại đội trinh sát được trực thăng vận đến ngay cánh đồng lúa trước mặt một khu đồng trống dẫn vào Ấp.

Tuy ở cấp đại đội nhưng đại đội trinh sát của trung đoàn được trang bị hỏa lực mạnh nhất cùng với vũ khí tối tân nhất bấy giờ với quân số luôn đầy đủ và có ưu điểm là cơ động rất nhanh tạo sự bất ngờ cho địch quân nhiều lúc trở tay không kịp.

Khi anh vừa đáp xuống trực thăng thì anh đã thấy ngay lý do tại sao địch với cấp số chưa tới đại đội mà đã đẩy lui được cả một tiểu đoàn. Đó chính là địch đã dựa lưng vào mặt khu Dương Minh Châu phía sau và chỉ có một con đường duy nhất dẫn vào Ấp qua khu đồng trống đó.

Nhìn thấy ven lộ có một cái miếu, anh bảo binh sĩ dưới quyền trong tư thế sẵn sàng và chờ anh một lát, rồi lấy ra từ trong ba lô ba nén nhang và vào trong miếu thắp lên và cầu nguyện Thổ Thần Thổ Địa che chở cho những người lính Quốc Gia đang tiểu trừ Cộng phi. Khi bước ra khỏi miếu, anh ra lệnh cho các trung đội dàn đội hình và ra lệnh xung phong. Anh và các sĩ quan đều chạy trên tuyến đầu và nã súng vào những nơi nghi ngờ Cộng quân đang cố thủ.

Từ trong Ấp, đạn bắn ra như mưa và khoảng cách chỉ hai trăm thước vào Ấp mà dài như cả cây số. Thế rồi đạn từ trong Ấp đột nhiên yếu dần đi và khi đại đội vào hẳn được trong Ấp thì thấy nồi niêu song chảo của địch còn nguyên với nồi cơm còn bốc khói chưa kịp ăn.

Lúc bấy giờ anh mới được binh lính trình báo là đại đội đã vượt qua một bãi mìn VC gài nhưng không có một trái nào nổ cả. Có lẽ đó là lý do mà quân địch quá khiếp vía cho là đoàn quân này có lẽ từ trên Trời xuống chắc mà phải đánh bài "chém vè" bỏ cả bữa cơm chiều vừa nấu chín. Tiểu đoàn vừa qua cũng vì bãi mìn này mà phải rút lui và nhường trận địa lại cho đại đội trinh sát.



Tổng kết lại phía đại đội chỉ có năm binh lính bị thương và đã được trực thăng đến bốc ngay về hậu cứ và không có một tử vong nào. Những viên đạn của địch cũng đan chéo qua mũ sắt và áo trận của anh nhưng không một viên nào trúng người.

Từ đó anh còn nổi tiếng là một cấp chỉ huy không sát quân và binh lính dưới quyền lại càng thêm tin tưởng vào cấp chỉ huy của mình, và đại đội lại càng lập nên nhiều chiến công hiển hách hơn nữa.

Có một lần đại đội được bốc và thả vào một khu của địch để phá hủy căn cứ của một tiểu đoàn địch. Khi vừa chạm chân xuống đất thì anh có linh tính như là mình đang trong tình thế cực kỳ lâm nguy vì tin tình báo đã không chính xác và đại đội của anh đã bị phục kích bởi không phải một tiểu đoàn mà có lẽ quân số và hỏa lực của địch phải là cấp trung đoàn.

Địch đã được lệnh từ Trung Ương để xoá sổ đại đội trinh sát ưu tú của trung đoàn 7 này bởi vì tuy ở cấp đại đội nhưng với một chiến thuật hành quân chớp nhoáng đã gây cho địch quân những tổn thất nặng nề và là cái gai mà chúng cần phải nhổ.

Dù đang trong vạn phần hiểm nguy nhưng anh vẫn bình tĩnh chỉ huy các trung đội liên lạc với nhau và tìm đường rút ra ngay khỏi mật khu. Những khẩu đại liên, trung liên, súng cối và tiểu liên của địch thi nhau nã vào những người chiến sĩ trinh sát đang thất thế nằm ép dưới các gốc cây. Anh bèn ra lệnh cho các trung đội liều chết đột phá vòng vây và cho truyền tin thông báo ngay về sư đoàn xin không quân và pháo binh yểm trợ.

Lúc đó mới thấy sự gan dạ, dũng cảm và thiện chiến của người lính trinh sát. Họ vừa chạy băng băng ra khỏi khu rừng vừa bắn trả lại địch quân bất kể sống chết trong khi pháo binh bắt đầu rót vào ngay sau lưng họ, và súng đủ loại của địch thì đang nổ rất ngay bên tai.

Vừa ra thoát khỏi vòng vây của địch, anh bèn kiểm lại quân số thì rất mừng trong bụng vì chỉ có bốn tử vong và khoảng một chục thương tích khá nặng nhưng đồng đội đã di tản ra được vùng an toàn, thật như là một phép lạ vì anh ước tính là tổn thất có thể hơn nửa đại đội sẽ phải nằm lại vĩnh viễn trong khu rừng đó. Bản thân anh thì áo trận rách nhiều chỗ vì cây rừng và lỗ chỗ vết đạn nhưng anh và cả bốn Thiếu Úy trung đội trưởng đều bình an.

Trong số bốn tử vong có một hạ sỹ cận vệ của anh và một người lính gốc Hoa tên là Tý mà anh rất thương.

Khi về Sài Gòn nghỉ phép ngắn hạn và áo còn vương bụi đường, anh đã cùng hai cận vệ đến tận nhà từng người lính đã hy sinh trong trận phục kích để thăm viếng gia đình và ủy lạo.

Gần căn cứ Lai Khê có một ngôi đền nên anh đã thu xếp để cùng với các sĩ quan đại đội đến cúng cho những người lính anh hùng vừa nằm xuống.

Một hôm một chuyện thật lạ lùng xảy ra khi anh đang trong doanh trại của đại đội. Bất ngờ có hai lính gác cổng dẫn vào một lính trinh sát có vẻ như say rượu, anh nhìn ra thì đó là binh nhất tên Sơn. Khi nhìn thấy anh thì Sơn phân bua:

"Em nói là cho em vào gặp Trung Úy nhưng tại gác cổng này không cho vào lại còn nói là còn nói là mày say rượu vào gặp ông cho mấy củ bây giờ. Em có bảo cho tụi nó biết là em không phải Sơn mà là thằng Tý."

"Mày ẩu vậy hả, ông bây giờ là đại úy sao mày cứ kêu Trung Úy?"

Lấy làm lạ, anh bèn ra lệnh cho mấy người lính buông Sơn ra để xem hắn nói chuyện gì.

Anh và các lính gác cổng và cả mấy sĩ quan trinh sát đang ngồi trong văn phòng với anh đều hết sức ngạc nhiên khi biết là Tý người lính đã hy sinh trong trận phục kích đang nhập vào Sơn là tên bạn thân của hắn để về thăm vị chỉ huy của mình:

"Trung Úy biết không, em vì vấn số nên ra đi hôm đó và rất cảm ơn Trung Úy đã đến nhà báo tin cho gia đình em ở Chợ Lớn. Em tên thật không phải là Tý cho nên các thứ đồ ăn trái cây mà Trung Úy đem ra ngôi đền cúng cho em thì không phải tên em nên em không nhận được và mấy ông trong đền ăn hết. Hôm nay, em xin được một chút thời gian để đến đây cảm ơn Trung Úy. Thôi! em phải đi đây, cái ông Thần giữ cửa đang thúc em đi đây. Trung Úy nói mấy người này giữ dùm cho em đi nhe."

Anh vốn theo đạo Phật và tin vào thuyết luân hồi nên anh tin là hồn của binh nhất Tý đã nhập vào Sơn để vào đây. Anh bèn ra lệnh cho mấy lính gác mạnh khoẻ ghì chặt lấy Sơn. Chỉ thấy thoáng một cái, mấy người lính như bị một sức mạnh nào làm cho bật tung ra mấy phía, còn anh chàng Sơn thì như người vừa ngủ dậy và đang ngơ ngác và sợ hãi không biết mình tội gì mà bị điệu lên văn phòng của đại đội trưởng.

Sau Tết Mậu Thân thì anh được đặc cách lên nắm tiểu đoàn và tạm biệt những người lính thân thương của trinh sát.

Năm một chín bảy mươi, Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà (QLVNCH) chính thức mở đợt tấn công qua Cầm Bốt để phá hủy các căn cứ hậu cần của VC và BV. Các căn cứ này nhận được các vũ khí đạn dược, xăng dầu, v.v., là do đường tiếp tế của chúng từ ngoài Bắc chạy qua bên Lào dọc theo đường mòn Trường Sơn kéo dài xuống tới Miên để xâm nhập vào miền Nam.

Người Sài Gòn bắt đầu làm quen với những địa danh Kratie, Kompong Cham trên báo chí hàng ngày nhưng vẫn không đo lường được một cuộc chiến khốc liệt đang diễn ra trên xứ Chùa Tháp.

Sư Đoàn 5 bộ binh trong đó có tiểu đoàn do Đại Úy Quang làm tiểu đoàn trưởng cùng với các binh chủng ưu tú và các sư đoàn bạn hùng dũng tiến vào Campuchia - nơi mà Cộng Sản đã lợi dụng sự trung lập của đất nước này làm căn cứ địa để tấn công vào mạng sườn phía Tây của miền Nam.

Đây là một chiến dịch vĩ đại nhất để tận diệt VC và quân BV ngay trong hang ổ của chúng bên Campuchia. Sư đoàn 5 Bộ Binh đã chiến đấu một cách oai hùng và tiểu đoàn do Đại Úy Quang chỉ huy đã hành quân liên miên không ngừng nghỉ hàng tháng trời cho đến kiệt sức. Có những người lính đã không còn cầm nổi cây súng và tiểu đoàn trưởng nhiều lúc đã phải xách súng dùm cho binh lính của mình.

Phần thưởng xứng đáng nhất chính là thành quả rực rỡ của chiến dịch với các khu hậu cần của địch bị phá hủy và san bằng; và ý định của địch nhằm tấn công vào các tỉnh miền Nam đã bị đổ vỡ. Địch đã phải đợi đến hai năm sau thì chúng mới mở được trận tấn công vào một quận lỵ nhỏ bé là An Lộc, tỉnh Bình Long.

Sau chiến thắng vang dội tại Campuchia, Đại Úy Quang được thăng lên Thiếu Tá. Tổng Thống Thiệu đã nhiệt liệt khen ngợi tất cả những đơn vị đã tham gia vào chiến dịch tại Campuchia.

Tổng Thống ban khen, trao tặng huy chương, và phần thưởng đặc biệt là một tuần nghỉ phép tại Đà Loan cho các sĩ quan và binh sĩ ưu tú của chiến dịch.

Thiếu Tá Quang có tên trong những sĩ quan đó nhưng anh đã đề nghị lên cấp trên dành vinh dự đó cho một binh lính trong tiểu đoàn đã lập được nhiều công trận nhất trước sự ngạc nhiên và thán phục của cả tiểu đoàn.

Nhưng sự thử lửa được xem như một cuộc đại chiến thư hùng giữa ba sư đoàn BV và Lữ Đoàn 1 Nhảy Dù, Liên Đoàn 81 Biệt Cách Dù và Sư Đoàn 5 Bộ Binh đã diễn ra ngay tại An Lộc hai năm sau đó, một lần nữa đã đem lại vinh quang sáng chói cho QLVNCH nói chung và Sư đoàn 5 BB trong đó có tiểu đoàn của Thiếu Tá Quang nói riêng.

Thế giới thường nhắc đến trận Điện Biên Phủ với 55 ngày quân Pháp bị Việt Minh bao vây và cuối cùng là sự đầu hàng của Pháp đưa đến việc đất nước bị chia cắt ra làm hai, nhưng với An Lộc thì cường độ cuộc chiến còn ác liệt gấp nhiều lần hơn trận Điện Biên.

Địch quân đã "hạ quyết tâm" để san bằng An Lộc bằng mọi giá rồi tiến chiếm tỉnh Bình Long trên đường thẳng tấn công vào Sài Gòn.

Chính vì thế mà trong gần 100 ngày - tức là gấp đôi thời gian của trận Điện Biên - bao vây An Lộc, mỗi ngày địch quân pháo hàng chục ngàn quả vào các đơn vị tử thủ của QLVNCH trong thị trấn An Lộc, một thị trấn nhỏ bé với chu vi mỗi chiều khoảng một cây số.

Chúng vẫn áp dụng chiến thuật cổ điển là "tiền pháo hậu xung" nhưng những đợt tấn công của chúng đều bị đẩy lui và chúng bị thiệt hại nặng và tinh thần binh lính của BV đã bắt đầu giao động trước sức kháng cự mãnh liệt của lực lượng tử thủ.

Để thực hiện cho được chỉ thị san bằng An Lộc và dâng chiến công lên cho quan thầy Nga-Tàu Cộng, các binh lính BV đã buộc phải cố thủ trên các cây chung quanh thị trấn và chân của họ đều bị xích vào thân cây để không chạy trốn được; các pháo thủ thì bị xích vào trong xe tăng của họ; và bất kỳ bộ đội BV nào mà tháo chạy thì sẽ bị chính cấp trên của họ "xử lý" ngay tại chỗ. Những đợt pháo ngày đêm nã vào thị trấn ròng rã ba tháng trời đã hầu như san bằng thị trấn và không còn một căn nhà nào cũng như không còn một ngọn cây nào đứng vững nổi. Những người sống sót thấy đều nằm sâu hay núp dưới giao thông hào hay hầm trú ẩn. Những giây phút nào mà địch quân im tiếng súng và ngưng pháo kích thì mọi người đều cảm thấy một sự im lặng kỳ lạ khó tả.



This PT76 was destroyed by M72 fire. The Lettering reads:
Confiscated at An Loc by 7th Regiment/5th Infantry Division

Thiếu Tá Quang, một cố vấn Mỹ, 15 người lính Sư đoàn 5, và một con chó trú ẩn trong một cái hầm kích thước không hơn 9 mét vuông. Sau này khi thoát chết trở về, anh nghĩ rằng anh rất may mắn có lẽ nhờ vào sự linh thiêng của pho tượng Phật ngọc thạch mà anh đã bỏ vào ba lô khi dân chúng trong vùng chạy trốn đạn pháo kích đã bỏ rơi trên đường.

Thế nhưng âm mưu xoá sổ An Lộc của địch quân đã thảm bại và chúng đã chuốc lấy thất bại cay đắng khi các lực lượng tiếp viện của QLVNCH từ ngoài đánh chọc thủng vòng vây của chúng và lực lượng tử thủ từ trong đánh chúng bật ra.

Tướng chỉ huy trận tử thủ An Lộc là Lê Văn Hưng và QLVNCH đã chiến thắng vẻ vang, và một cô giáo đã viết ra hai câu thơ bất hủ: "An Lộc địa sử lưu chiến tích, Biệt Cách Dù vị quốc vong thân."

Trong suốt ba tháng anh tôi tử thủ tại An Lộc, đêm nào Mẹ tôi cũng ra ban công khấn vái hay đi lễ các Đền, Chùa cho anh tôi và các binh sĩ tử thủ được bình an.

Khi anh về đến Sài Gòn người đầu tiên anh ôm chầm lấy là Mẹ: -"Mẹ ơi! con đã trở về bình an".

Vì anh là con trưởng nên sau trận An Lộc Mẹ tôi quyết định là anh phải lập gia đình dù cuộc đời tác chiến còn nhiều gian nguy.

Anh vâng lời Mẹ và kết hôn với một người con gái miệt vườn Lái Thiêu, người mà sau chuyến lên căn cứ Lai Khê để tham dự buổi khao quân của đại đội trinh sát đã đem lòng thương yêu

người sĩ quan trẻ tuổi khóa 20 Võ Bị Đà Lạt ấy.

Sau trận An Lộc, anh vẫn tiếp tục nắm tiểu đoàn và theo đuổi con đường binh nghiệp tác chiến của mình và lập nhiều chiến công hiển hách khác cho Sư Đoàn 5 Bộ Binh.

Đến ngày 30 tháng Tư năm một chín bảy lăm khi Dương Văn Minh ra lệnh đầu hàng thì anh mới tập trung tiểu đoàn lại và nói những người lính đã cùng anh vào sinh ra tử hãy về quê để săn sóc gia đình.

Anh bị bắt sau đó và đưa đi tập trung "cải tạo" tám năm. Khi ra khỏi trại giam, anh về quê sống với vợ con được ba năm thì ra đi một cách đột ngột vì bệnh tai biến mạch máu não trong lúc đang ôm thẳng con út trong giấc ngủ trưa tại miệt vườn Lái Thiêu. Một giấc ngủ bình yên của một người trai đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình khi đất nước miền Nam đang trong thời binh lửa.

Vợ con anh đều đã được qua Mỹ định cư, hiện nay người vợ sinh sống tại New Hampshire, con gái lớn của anh là Thoa, một Đại Úy Không Quân Hoa Kỳ đang theo học Doctor of Pharmacy tại Florida. Cháu gái thứ hai là Thảo, tốt nghiệp bằng Master và đang làm việc tại San Francisco, cháu út là Thắng tốt nghiệp Mechanical engineer tại New York.

Anh là một người con hiếu thảo, một người anh đạo đức, một người cha gương mẫu, và là một thanh niên yêu quê hương đất nước mình và đã nghe theo tiếng gọi của núi sông, cùng với các chàng trai khác trong miền Nam anh dũng đứng lên chống lại cuộc xâm lăng tàn bạo của Cộng nô từ Bắc xâm nhập vào miền Nam.

Dù là miền Nam đã không may mất vào tay Cộng Sản ngày 30-4-1975 và dù lịch sử đã sang trang, nhưng những chiến công oai hùng của anh, của Sư Đoàn 5 BB, của các đơn vị tinh nhuệ của các binh chủng của QLVNCH và của tất cả các dân quân cán chính chế độ VNCH sẽ không bao giờ phai mờ trong lịch sử dân tộc.

Phạm Gia Đại

*Viết xong tại California nhân ngày giỗ anh Phạm Gia Quang,
Khoá 20 Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt*

Nguồn: <https://hung-viet.org/a15343/anh-hung-su-doan-5>

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/PhamGiaDai.html>

www.vietnamvanhien.net



VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info



TỪ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11700 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC